బెలూన్ దొంగలు

"సత్యశ్రీ"

వైదేహిని, 'తీర్థం'లోకి తీసుకెళ్లి అక్కడి వింతలన్నీ చూపించి, మునిమాపువేళకి యింటికి తీసుకొస్తూ, 'గేస్'తో నింపిన మూడు రబ్బరు బుడగల్ని కొనియిచ్చాడు తాతయ్య. మూడు దారాల్నీ కలిపి, వైదేహి చేతికిస్తూ "గట్టిగా పట్టుకో......! లేకపోతే ఎగిరిపోతాయి...!" అంటూ హెచ్చరించాడు కూడా. అందులో ఒకటి గులాబిరంగుది, రెండోది నీలవర్ణం, మూడోది రంగురంగు పువ్వులతో ఎంతో చక్కగా వుంది చూట్టానికి. ఈ పువ్వులున్న బుడగ ఎంతో నచ్చింది వైదేహికి. "అమ్మో!... ఎంచక్కా వుందో...?!"అనుకుంది.

తాతయ్య చెయ్యిపట్టుకుని నడిపిస్తోంటే, ఒక చేత్తో బుడగలు పట్టుకుని మెల్లగా నడుస్తోంది... మూడు బుడగలూ కలిసి పైకి ఎగిరిపోడానికి పెనుగులాడుతోంటే, పిడికిలి బిగించి గట్టిగా క్రిందకి అణిచిపెట్టింది.....అలా నడుస్తూ, నడుస్తూ ఏదో తట్టగానే"అమ్మో.." అనుకుంది మనస్సులోనే...

"ఈ మూడు బుడగలు కలిసి తన్ను పైకి...ఆకాశంలోకి ఎత్తుకుపోతే...? అమ్మో...! ఇంకేమన్నా వుందా...?!"

వైదేహి ఎంచక్కా వుంటుందనుకున్నారు...? ఎంతో అందంగా వుంటుంది...! ఎంతో చక్కగా మాట్లాడుతుంది. పట్టుపూల గౌను మీద, కుందేలుబొమ్మలున్న బుల్లి సిల్కు పరికిణీ వేసుకుంది.

అటూ, యిటు బారులు తీర్చి, పేర్చివున్న దుకాణాలను చూస్తూ పరధ్యానంగా నడుస్తూండగా, పొరపాటున చేతిలోనుంచి ఒక బుడగ దారంతోసహా తప్పించుకుంది...! 'అయ్యో...!' అంది వైదేహి. తాతయ్య కూడా ప్రయత్నించాడు పట్టుకోడానికి...కాని దొరికితేగా..?

పైకి...యింకా పైకి.....పోను పోను ఆకాశంలోకి పోయి అంతర్ధానమైపోయింది...!

వైదేహికి అది ఎగిరిపోతోంటే, కనిపించినంత మేరవరకు చూట్టానికి సరదాగా వున్నా, అంతర్ధానమై పోగానే తగని విచారం వేసింది... అందులోనూ ఎగిరిపోయింది తనకు యిష్టమైన పూలబుడగే...! బుల్లి బుల్లి పూలున్న బుడగే...!

"గట్టిగా పట్టుకోమని చెప్పలేదూ...?" అంటూ తాతయ్య గట్టిగా కసరేసరికి బిక్కమొగం వేసింది వైదేహి.

"ఛీ...! తాతయ్య ఎప్పుడూ యింతే...తనకు యిష్టమైన బుడగ పోయిందని, తను యిప్పటికే యిదవుతోంటే పైగా తాతయ్యొకడూ.. కసరడానికి......!" అనుకుంది. తాతయ్య చూడకుండా కళ్లు

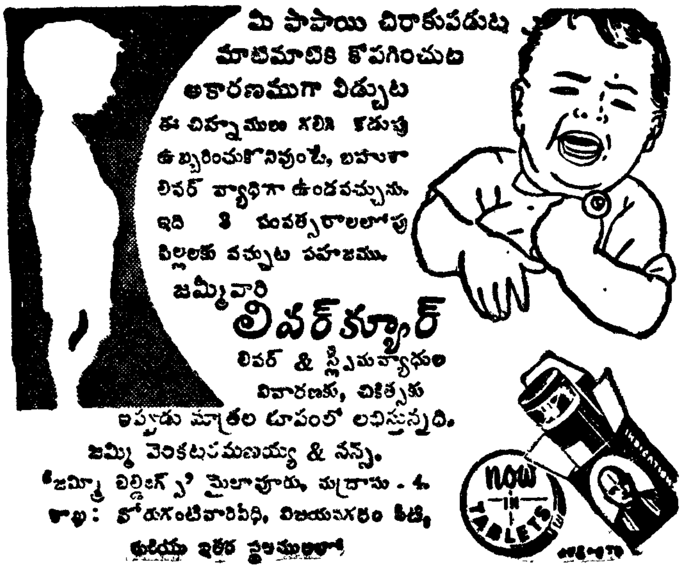

చిట్లించి, బుల్లి పెదాలు ముడుచుకుంది...!

ఇక దారిలో ఏమీ మాట్లాడకుండా, తతిమా రెండు బుడగల్ని గట్టిగా పట్టుకుని యింటికొచ్చేసింది వైదేహి.

* * *

ఇంటికొచ్చినా, ఆ పువ్వుల బుడగమీదే వుంది వైదేహి మనస్సంతా. తతిమా రెండు బుడగల్ని పెరటిలో మల్లెపందిరికి కట్టి, అవి గాలిలో ఆడుతూ రెపరెపమని ధ్వనిచేస్తూంటే, వెన్నెల్లో అమ్మ ప్రక్కలో పడుకుని చూస్తూ వుండిపోయింది వింతగా...అయితే ఆ పూలబుడగ ఎక్కడికి ఎగిరిపోయిందో అర్థంగావటం లేదు ఎంత ఆలోచించినా..."అసలది ఎంతదూరం ఎగిరిపోతుందో...? ఎక్కడికి పోతుందో! ఎక్కడ వాలుతుందో...?" ఎంతో ఎంతో ఆలోచించింది......!

ఊహూఁ...! ఏమీ తట్టలేదు...

ఆలోచించీ, ఆలోచించి, చివరకు అలిసిపోయింది వైదేహి. మెల్ల మెల్లగా కనురెప్పలు బరువెక్కాయి. తనకు తెలియకుండానే నిద్రపోయింది వైదేహి...!

ఆ నిద్రలో ఒక గమ్మత్తైన కల వచ్చింది వైదేహికి:

ఉన్నట్టుండి ఆకాశంలోనుంచి ఏదో విమానం దిగివస్తూన్నట్టుగా గమ్మత్తైన శబ్దం వినిపించింది కలలో......కలలోనే మెలకువ వచ్చింది వైదేహికి. ప్రక్కమీదనుంచి లేచి చూసేసరికి, అదేం విచిత్రమోగాని, ప్రక్క, తనవళ్ళు, బట్టలు...అక్కడి ప్రదేశమంతా కూడా నీలవర్ణంగా మారిపోయింది...! వైదేహి తన వళ్ళు చూచుకుని గాబరాపడిపోయింది...

"అరె...! యిదేవిటే...తను యిలా మారిపోయిందేం విచిత్రం...?" అంటూ లేచి ఆకాశంలోకిచూచింది.

ఆకాశంలోనుంచి ఏదో నీలిమబ్బు...అచ్చంగా రెక్కలరథంలా ఉంది. మెల్ల మెల్లగా దిగి పెరటిలో సంపెంగపొద ప్రక్కగా వాలింది. అందులోనుంచి యిద్దరు చక్కటి అమ్మాయిలు దిగారు.

"అమ్మో...! ఎంచక్కా వున్నారో...? అచ్చంగా తనలాగే వున్నారు..." అనుకుని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వుండిపోయింది వైదేహి.

వాళ్ళిద్దరూ చప్పుడు చెయ్యకుండా, మెల్లగా అడుగులోఅడుగు వేసుకుంటూ, బెదురు బెదురుగా యిటే...ఈ మల్లెపొదకేసే వస్తూన్నారు...ఎందుకో మరి...?

అందులో ఒక అమ్మాయి చుక్కల చుక్కల గౌనువేసుకుంది. గిన్నెకోడిలా ఎంతో బుజ్జిగా, పొట్టిగా, అందంగా ఉంది. రెండో అమ్మాయి, రంగు రంగుల గౌను వేసుకుని నెమలిపిట్టలా వయ్యారంగా నడిచివస్తోంది...

"ఇదేమిటి...? వీళ్ళు ఇటువైపే వస్తున్నారు...! మల్లెపొద దగ్గర ఏంపని వీళ్ళకు...?" అనుకుని, వాళ్ళకు కనిపించకుండా ముందుగా మల్లెపొద చాటుగా వచ్చి, నక్కి నిలబడ్డది వైదేహి ఏమిజరుగుతుందో చూద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో...

వాళ్లిద్దరూ మల్లెపొద దగ్గరికొచ్చి, బుల్లిచేతులతో నోరు గట్టిగా మూసుకుని, బెదురుతూ అటూ, యిటుచూచి, యిక ధైర్యంవచ్చేసినట్టు, ఆ మల్లెపొదకు కట్టిన బుడగల్ని విప్పబోయారు...!

ఇది చూడగానే వైదేహికిమహా చెడ్డకోపం వచ్చేసింది. "హమ్మ దొంగలు...! యిదా మీరుచేసే పని...? నేనేమిటో అనుకున్నాను.. వుండండి — వుండండి మీ పని చెబుతా..." అంటూ పొదచాటునుంచి 'బుడుంగు' మని బయటికి వచ్చింది.

"ఏయ్...! ఎవరమ్మాయిలు మీరు...? దొంగతనం చేయటానికొచ్చారేఁ పాపం...? తాతయ్యను పిలిచానంటే దుడ్డుకర్రతీసుకొస్తాడు. తెలుసా...?"

అనేసరికి వాళ్ళిద్దరూ త్రుళ్లిపడి గాబరాతో 'కెవ్వ' మని కేకవేసి ఒకర్ని ఒకరు కౌగలించుకున్నారు. వెంటనే వెనక్కి తిరిగి బుడగలు విప్పకుండా వకటేపరుగు...!

వైదేహి వాళ్ళ వెనకాల పడ్డది తరుముకుంటూ. అయితే వాళ్ళు దొరికితేగా...గబ గబా పరుగెత్తి వాళ్ళువచ్చిన రథం ఎక్కేరు... వైదేహికూడా పరుగెత్తుకొచ్చి, అది ఎగిరిపోతుందనగా, దాని రెక్కపట్టుకుని ఎక్కిపోయింది వెనకాల...!

ఆ రథం, 'రయ్యి' మంటూ ఆకాశంలోకి ఎగిరింది! ఇంకా, ఇంకా వెళ్ళిపోతూనే ఉంది...రంగు రంగుల మేఘాల్ని దూసుకు వెళ్ళిపోతోంది. మహావేగంగా ఎగిరిపోతోంది...

వైదేహికి కళ్లుతిరిగిపోతూన్నై.. భయంవేస్తోంది.

"అమ్మో...క్రిందకు పడిపోతానేమో..." అనుకుంది.

కొంత సేపటికి వైదేహికి కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి...స్పృహ తప్పిపోయ్యింది. తనకు తెలియకుండానే,

దాని రెక్కలమీద అలానే స్పృహ తప్పి పడిపోయింది...!

కొంతసేపటికి వైదేహికి తెలివి వచ్చి చూడగానే తను ఒకచక్కటి పచ్చికబయలుమీద పడుకుని ఉంది...! ఉలిక్కిపడి లేచికూర్చుండిపోయింది వైదేహి.

చుట్టూ, చక్కటి నీలికొండలున్నాయి...ఎన్నో రకరకాల పూలమొక్కలున్నాయి అక్కడ.. సిల్కుదారాల్లాంటి గడ్డివుంది.

"ఇదేవింటి... తనిక్కడికెలా వచ్చింది...? ఆ రథం, వాళ్ళూ ఏరీ...? ఓహో...! అదీ! తనకు కళ్లు తిరిగి దానిమీదనుంచి క్రిందికి పడిపోయి ఉంటుంది...ఇంకేముంది వాళ్ళు తప్పించుకున్నారన్నమాట. ఇంకా నయం...తనకి దెబ్బలేవీ తగల్లేదు...!"

అనుకుని, లేచి అటూ యిటూ చూచింది వైదేహి.

అక్కడ ఎవరూ లేరు-కనీసం పిట్టలుకూడా మాటాడ్డం లేదు. దూరంనుంచి మాత్రం చిన్నచిన్న సెలయేళ్ళు పారుతున్న గలగల ధ్వని వినిపిస్తోంది. వెన్నెలమాత్రం బంగారుపూతలా దేదీప్యమానంగా కాస్తోంది...!

వైదేహి గాబరాగా ముందుకు నడిచింది. కొంతదూరం వెళ్ళగానే ఏదో పాట వినిపించేసరికి అటువైపు చూసింది.

కొంతదూరంలో, ఒల్లి సెలయేటికి ప్రక్కగా, బండమీద కూర్చుని పాటపాడుతోంది ఒక కుందేలు...! ఆ కుందేలు తెల్లగా ఎంతో అందంగా వుంది చూట్టానికి. మధ్యమధ్య చీపురుపుల్లతో సబ్బుబుడగలు కూడా వదులుతోంది...!

ఇందాకతను వెంబడించిన యిద్దరమ్మాయిలు కూడా అక్కడే వున్నారు! అన్నిటికన్నా విచిత్రం ఏమిటంటే, తీర్థంలో ఎగిరిపోయిన బుడగ, అదే ఆ పువ్వులున్న బుడగ...అచ్చంగా అలాంటిదే ఆ కుందేలు చేతిలో వుంది!

ఆ యిద్దరమ్మాయిలను ఊరిస్తూ ఏదో పాటపాడుతూంది కుందేలు...!

ఒక అమ్మాయి బుడగ
ఎగిరిందోయ్...
ఎగిరీ ఎగిరీ వచ్చిందోయ్...!
వచ్చీ వచ్చీ వాలిందోయ్...
పొదలో నాకది
దొరికిందోయ్...!

ఆ పాట వినగానే వైదేహికి అర్థమైపోయింది సంగతంతా.

"అదీ సంగతి...! ఆ యిద్దరమ్మాయిలుకూడా ఇక్కడే వున్నారే..? దీనికి దొరికిందన్నమాట తన బుడగ...! వుండు-వుండు - నీ పని చెబుతా...నీ మొఖానికి బుడగలు కూడానా...? పైగా సబ్బుబుడగలు వూదటం కూడా నేర్చుకుందే...?"

అంటూ, మెల్లగా కుందేలు వెనక్కాలకి వెళ్ళి నక్కింది వైదేహి! ఇప్పుడుదాన్ని ఎలాతీసుకోవాలి...? ముందుకెళ్ళి లాక్కుంటే, బెదిరి పారిపోతుంది...అమ్మో - కుందేలుతో తను పరుగెత్తగలదా...? ఆలోచించాలి...!

ఆ కుందేలు యింకా ఏదో కోతలు కోస్తూనేవుంది ఆ యిద్దరమ్మాయిలతో.

"ఛీ! ఛీ..! మీరెందుకూ పనికిరారు...! పిరికిపందలు. థూ...! నేనైతేనా ఆ అమ్మాయిని బెదిరించి

మరి తెద్దును ఆ రెండు బుడగలూను...! పారిపోయి వచ్చారు... ఛీ..! ఛీ...!!"

మీసాలుదువ్వుకుంది కుందేలు-

"మహా చెప్పేవు లెద్దూ...! నువ్వయితే అక్కడే కళ్లు తిరిగి పడిపోదువు-ఆ ఆమ్మాయి గద్దించేసరికి ఎంత భయపడిపోయావో చెప్పలేం...!" అంటూ, చక్రాల్లాంటి కళ్లను గమ్మత్తుగా తిప్పుతూ వీపు చరుచుకుంది ఆ గిన్నెకోడి అమ్మాయి!

"ఇంకా నయం...! ఆ అమ్మాయి వెంట తరిమితే మేం గాబట్టి తప్పించుకుని గబగబా రథంలో వచ్చిపడ్డాం గాని...నువ్వయితే అసలు పరుగెత్తనే లేవు...అమ్మో... నాకెంత భయంవేసిం దనుకున్నావు..! జ్వరమొస్తుందేమో నాకు .!"అంది ఆ నెమలిపిట్టలా వుండే అమ్మాయి తన వళ్ళు చూచుకుంటూ..

వాళ్ల పిరికితనానికి నవ్వొచ్చింది వైదేహికి

"కుందేలు ఏదో కోస్తూందే...? దీని పని పట్టాలి!" అనుకుంటూ మెల్లగా, చప్పుడు చెయ్యకుండా లేచి, వెనుకనుంచి, కుందేలు చేతిలోని బుడగను గబుక్కున లాగేసుకుంది!

అదిరిపడ్డది కుందేలు - ఆ గాబరాలో 'చెంగు'మని ఒక్క దూకు దూకి, ప్రక్కనేవున్న నీటిగుంటలో పడి లేచింది. ఆ యిద్దరమ్మాయిలూ మొదటే భయపడిపోయి పొదల్లో దాక్కున్నారు.

"అమ్మయ్య...! యిక పరవాలేదు. తన బుడగ దొరికింది. పరుగెత్తాలి కుందేలు కందకుండా."

అంటూ వైదేహి వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తడం మొదలు పెట్టింది. అయితే కుందేలు తక్కువది కాదు. అదికూడా వెంటాడింది వైదేహిని..

ఎన్నో ఎన్నో చెట్లూ, గట్లు దాటుకుంటూ పరుగెత్తుతోంది వైదేహి...తోటలు, కొండలు సెలయేళ్ళు దాటుకుంటూ పరుగెత్తుతోంది. కుందేలు కూడా తరుముకుని వస్తోంది...!

అమ్మో...! వచ్చేస్తోంది...తను ఆలస్యం చెయ్యకూడదు...పరుగెత్తాలి...ఎలాగ...? కాళ్ళు నొప్పిపెడుతూన్నై...కళ్ళు తేలిపోతున్నాయి .. అయినాసరే దానికందకూడదు..పరుగెత్తాలి...

పరుగెత్తి పరుగెత్తి, కాలికిచిన్న గడ్డిపొద కొట్టుకొని బోర్లా పడిపోయింది వైదేహి..అయినా చేతిలో బుడగ వదలలేదు.

"ఇంకేముంది? కుందేలు దగ్గరకొచ్చేసింది...తను తొందరగా లేచి పరుగెత్తాలి...!"

ఆ లేవడంలో, కలలోనుంచి మెలకువ వచ్చిందేమో, నిజంగానే తన మంచంమీద లేచి కూర్చుండిపోయింది వైదేహి...పూర్తిగా ఇంకా నిద్రమత్తూ,కలమత్తూ వదలలేదేమో...ఒకచేతిని నిజంగా బుడగ పట్టుకున్నట్లే పట్టుకుంది యింకా.

అప్పటికి పూర్తిగా తెల్లవారింది. అమ్మ మల్లెపందిరిదగ్గర, పూజకు పువ్వులు కోస్తూంది..

వైదేహి మంచంమీద నుంచి లేచి, ఆ చేతిని అలా వేవుంచి మల్లెపందిరిదగ్గర కొచ్చింది. తను రాత్రి కట్టిన బుడగల్ని చూచుకోడానికి...

అమ్మ వైదేహినిచూచి నవ్వి అంది: "నేనురాత్రే చెప్పేనా... బుడగలు యిక్కడ కట్టొద్దని...! ఇంకా వుంటాయేమిటి...? గాలికి దారాన్ని తెంపుకుని ఎగిరిపోయాయి...! తాతయ్య తంతాడులే...!" అని.

ఇదివినగానే వైదేహికి పూర్తిగా మత్తు వదిలింది...ఉలిక్కిపడి తన చేతిని చూచుకుంది..ఏముంది అక్కడ...? ఉత్తినే పట్టుకున్న పిడికిలి ఉంది...! నిస్పృహతో మల్లె పందిరికేసి చూచింది వైదేహి... అక్కడకూడా సగం తెగిన దారపు ముక్కలు వేళ్లాడుతూన్నై.

వైదేహి ఆశ్చర్యపోయింది... "ఇదేమిటి...? ఏమయినై ఆ బుడగలు? రాత్రివచ్చిన అమ్మాయిలే మళ్ళీవచ్చి ఎత్తుకుపోయివుంటారు. ఆ రెంటిని...అయితే తను ఇప్పుడేగదా తన పూలబుడగ కుందేలు దగ్గర లాక్కొని పరుగెత్తుకొస్తూ...మరి ఇదేమయినట్టు...? ఏమో...! విచిత్రంగా వుంది...!"

ఎంతో ఎంతో ఆలోచించింది వైదేహి. తను మళ్ళీ తెచ్చుకున్న బుడగను ఎవరుకాజేశారో అర్థంకాలేదు...! బహుశ మళ్ళీ ఆ కుందేలే అయివుంటుంది...!" అని సమాధానపడింది వైదేహి. అయితే మనం ఏమిచెప్పినా నమ్మదు వైదేహి...! ★

స్కినడెక్స్
గజ్జి, దురదలు, పుండ్లు మొ॥
చర్మవ్యాధులకు దివ్యాంజనము
శ్రీవత్స కెమికల్స్ & డ్రగ్స్
లిమిటెడ్, మద్రాసు-30.